ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΦΡΑΠΙΕ

ΟΙ ΔΥΟ ΨΑΡΑΔΕΣ

Στὴ μεσημβρινὴ ἀκτὴ τῆς Βρετάνης ὑπάρχει ἕνα λιμανάκι, ποὺ τὸ δέρνουν ὅλοι οἱ ἄνεμοι. Ὁλόγυρά του εἶνε στημένες μερικές φτωχοκαλύβες ψαράδων, οἱ ὁποῖοι ζοῦνε μονάχα ἀπὸ ὅτι τοὺς δίνει ἡ θάλασσα.

Ὁ Φραγκίσκος Γκορρὲκ καὶ ὁ Ὕβ λὲ Μπιχάν, οἱ πιὸ ἐπιδέξιοι ψαράδες τοῦ μικροῦ χωριοῦ, ἦσαν στενοὶ φίλοι, ὅταν ξαφνικὰ ἀπὸ κάποια μικροαφορμὴ ἔγιναν ἐχθροί.

Τὰ αἰσθήματα τοῦ μίσους καὶ τῆς κακίας μοιάζουν τὰ βλαβερὰ χόρτα, ποὺ γλήγορα ἁπλώνουνται σ' ὅλο τὸν κάμπο, ἂν δὲν προφτάσῃ κανεὶς νὰ τὰ ξεριζώσῃ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

Τὸ μῖσος εἶχε ριζοβολήσει πιὸ βαθειὰ στὴν ψυχὴ τοῦ Μπιχάν, ὁ ὁποῖος ἦταν μέχρι τρέλλας ὀξύθυμος. Νέος ἀκόμα ὁ Μπιχὰν εἶχε ἀπομείνει χῆρος μ' ἕνα παιδί. Δὲν ἤθελε νὰ τὸ κάμῃ θαλασσινό, μὰ τὸ παιδὶ ἐπέμενε. Μιὰ μέρα τοῦδειξε τὴ θάλασσα καὶ τοῦπε : «Θὰ γίνω ναυτικός. Μὲ τραβάει ἡ θάλασσα !» Ἔτσι κ' ἔγινε. Κι' ὁ γυιός του ταξείδευε τώρα συχνά. Στὴ φτωχικὴ του καλύβα δὲν εἶχε κανέναν πειὰ ὁ Μπιχὰν γιὰ νὰ τὸν παρηγορῇ καὶ νὰ τοῦ μαλακώνῃ τὴν καρδιὰ καὶ γι' αὐτὸ δὲ μποροῦσε νὰ χωνέψῃ τὸ Γκορρέκ, ποὺ περνοῦσε εὐτυχισμένα μὲ τὴ φαμίλια του στὸ σπιτάκι του. Τὸ κάθε τί πείραζε τὴν κακὴ του ψυχή. Ἔφταιγαν ὅμως καὶ οἱ φίλοι του ποὺ φρόντιζαν πάντα νὰ τὸν ἐρεθίζουν κατὰ τοῦ Γκορρέκ.

Μιὰ μέρα ὁ Μπιχὰν κατέβαινε πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά. Ἡ ἀμμουδιὰ λαμποκοποῦσε κάτου ἀπὸ τὸν ἀνοιξιάτικο ἥλιο καὶ τὸ κῦμα ἔρχονταν νὰ ξεψυχήσῃ ἐκεῖ ἁπαλά, ἀπλώνοντας τὶς δαντέλλες τῶν ἀφρῶν του. Ἡ ἀλκυόνες καὶ τἆλλα θαλασσοπούλια ἀγγίζοντας τὴ θάλασσα μὲ τὰ φτερά τους, πετοῦσαν πάλι πρὸς τὸν κρυστάλλινο οὐρανὸ καὶ τὸ τραγοῦδι τους ἔσμιγε μὲ τὸ γλυκὸ μουρμούρισμα τῶν κυμάτων. Ἡ φύση ὅλη γύρω γελοῦσε, μὰ τὴν ψυχὴ τοῦ Μπιχὰν βάραιναν τὰ σύγνεφα τῶν πιὸ σκοτεινῶν σκέψεων. Εἶχε ἰδῆ τὸν ἐχθρό του, τὸν Γκορρέκ, παρέα μὲ τὸν τελωνοφύλακα τοῦ τόπου καὶ ἦταν τρομερὰ φουρκισμένος. Λίγες ἡμέρες πρὶν ὁ τελωνοφύλακας τοῦ εἶχε βάλει πρόστιμο γιατὶ ψάρευε σ' ἀπαγορευμένο μέρος καὶ τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ὅτι τὸν πρόδωκε ὁ Γκορρέκ. Περνῶντας μπρὸς ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἐχθροῦ του εἶδε πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες τῶν παραθυριῶν τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του, ποὺ ἐργάζονταν καὶ κουβέντιαζαν. Ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἡ αὔρα τοῦφερε τὸ χαρούμενο τραγοῦδι τῆς μητέρας καὶ τῆς κόρης. Πειράχτηκε τότε τρομερά.

— Μὲ ποιὸ δικαίωμα, εἶπε, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε εὐτυχισμένοι, ἐνῶ ἐγώ...

Προχωρῶντας σιγὰ-σιγὰ εἶχε φτάσει στὴν ταβέρνα. Μπῆκε μέσα, χωρὶς νὰρ πορήσῃ καθόλου. Ὅταν βγῆκε, μετὰ μιὰ ὥρα, ἦταν μεθυσμένος, τὸ βλέμμα του σπιθοβόλαε καὶ τὸ αἷμα ἔβραζε μέσα στὶς φλέβες του.

Εἶχε νυχτώσει πειὰ ὅταν ὁ Μιχὰν ἔφτασε στὴν ἀντικρυνὴ ἀκρογιαλιά. Ἐκεῖ ἡ ἀκτὲς ἦσαν γεμᾶτες βράχους καὶ τὸν καιρὸ τῆς τρικυμίας, τὰ κύματα ὅμοια μὲ μανιασμένα λιοντάρια τὶς καβαλίκευαν ὡς ἀπάνω. Ἀκόμα καὶ στὸν καλὸ καιρό, ἡ θάλασσα σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἦταν ταραγμένη. Ποῦ καὶ ποῦ ὕφαλοι πρόβαλλαν τὶς σταχτόμαυρες κορφές τους ἀπάνου ἀπὸ τὸ νερό...

Ὁ Μπιχὰν ἄφησε τὴ ματιὰ του νὰ πλανηθῇ πέρα στὸν ὠκεανό, ποὺ λαμποκοποῦσε στὶς ἀκτῖνες τοῦ φεγγαριοῦ. Εἶδε τότε μερικὲς βάρκες ποὺ τραβοῦσαν γιὰ ψάρεμα κάὶ μέσα σ' αὐτὲς καὶ τὴ βάρκα τοῦ Γκορρέκ, ποὺ γλυστροῦσε ἀνάλαφρη στὸ νερό, μὲ τὸ πανάκι της φουσκωμένο ἀπὸ τὸ πρίμο ἀεράκι.

— Ὦ ! ἂν μποροῦσε νὰ τὴν καταπιῇ ἡ θάλασσα ! μουρμούρισε ὅλος θυμὸ καὶ φθόνο.

Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ ἐλπίζῃ πὼς ἡ ἐγκληματικὴ αὐτὴ ἐπιθυμία του θὰ ἐπραγματοποιεῖτο... Κάποια σημάδια ὕποπτα προμηνοῦσαν καταιγίδα. Σηκώθηκε ξαφνικὰ δυνατὸς ἄνεμος, τὸ θαλασσοπούλια ἔφευγαν, τρομαγμένα, μαῦρα σύγνεφα σκέπασαν τὸ στερέωμα καὶ ὁ οὐρανὸς ἐμοιαζε πειὰ σὰ μιὰ τεράστια κηλίδα μελανιοῦ. Ἕνα καταχθόνιο μούγκρισμα ἔφτανε ἀπὸ πέρα, κάτι σφυρίγματα τρομερὰ καὶ τὰ κύματα ἄρχισαν νὰ σπάζουν μὲ μανία στὰ ὀρθόστηθα βράχια τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

Στὴν κορφὴ ἑνὸς βράχου τῆς ἀκτῆς ὑψώνονταν ἕνας φάρος. Κάποιο θαλασσοπουλι, τρελλὸ ἀπὸ τὸν τρόμο, χαμηλώνοντας μὲ φόρα χτύπησε στὸ τζάμι του κι' ὁ ἄνεμος ποὺ φύσηξε ξαφνικὰ ἔσβυσε τὸ φῶς.

Ὁ Μπιχὰν εἶδε μὲ χαιρεκακία νὰ τὸν βοηθᾷ ἡ τύχη στὰ ἐκδικητικά του σχέδια καὶ ἀμέσως μιὰ κυταχθόνια σκέψη πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του Ἔτρεξε τὴν ἴδια στιγμὴ στὸ σπίτι του καὶ πῆρε ἕνα ἄλλο φανάρι. Κι' ἀφοῦ τὸ ἄναψε,τὸ ἔστησε πιὸ πίσω ἀπὸ τὸ σβυσμένο φάρο, ὥστε ν' ἀποπλανήσῃ τὸν ἐχθρό του στὸ δρόμο του καὶ νὰ χτυπήσῃ ἡ βάρκα του, σὰ θὰ γύριζε, στοὺς ὑφάλους.

Ὕστερα κάθησε καὶ περίμενε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σατανικοῦ του στρατηγήματος. Σὲ λίγο ὅμως ἄρχισε νὰ τὸν βασανίζῃ ἡ τύψη. Οἱ καπνοὶ τῆς μέθης σκόρπιζαν καί, ὅπως βέβαια στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του δὲν ἦταν κακὸς ἄνθρωπος, ἡ πράξη του τοῦ παρουσιάστηκε σ' ὅλη της τὴν φρικαλεότητα. Ἡ συνείδησή του ξυπνοῦσε κυρίαρχη ἐντός του κ' ἔτρεξε νὰ σβύσῃ τὸ φανάρι ποὺ εἶχε ἀνάψει, προτοῦ τὸ καταχθόνιο φῶς του φέρει καμμιὰ καταστροφή. Ὕστερα τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του.

***

Ὅταν ξημέρωσε, ἡ τρικυμία δὲν εἶχε σταματήσει ἀκόμα. Στὸ μούγκρισμα τῶν μανιασμένων στοιχείων ἀνακατεύοταν ἡ πένθιμη φωνὴ τῆς καμπάνας ποὺ καλοῦσε τοὺς κατοίκους τοῦ μικροῦ ψαράδικου χωριοῦ νὰ τρέξουν νὰ βοηθήσουν τοὺς θαλασσινούς, ποὺ χαροπάλευαν μὲ τὸ κῦμα.

Βγῆκε ἀπὸ τὸ σπιτάκι του καὶ ὁ Μπιχὰν κατάχλωμος καὶ τρέμοντας, μὰ μόλις προχώρησε μερικὰ βήματα, πισωπάτησε ξαφνικὰ τρομαγμένος : Βρέθηκε πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸν ἐχθρό του τὸ Γκορρέκ, ποὺ θαρροῦσε πὼς τὸν εἶχε συντρίψει ἡ μπόρρα.

— Ἔρχουμαι, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, νὰ σὲ βοηθήσω νὰ σώσουμε τὸ γυιό σου, πᾶμε, μὴ χάνουμε καιρό.

— Τὸ γυιό μου ! τραύλισε ὁ Μπιχὰν μὲ φωνὴ πνιγμένη.

— Δὲν τὄμαθες ; Γύρισε ἀπὸ τὸ τελευταῖο του ταξεῖδι, τὸν εἶδα πρὶν ἀπὸ τὴν τρικυμία ὄξω στὴ θάλασσα. Μόλις σκοτείνιασε ὁ οὐρανὸς βιάστηκε νὰ μπῇ στὸ λιμάνι, μὰ τὸν πρόφτασε ἡ θεομηνία. Τρέξε νὰ τὸν σώσουμε. Εἶνε καιρὸς ἀκόμα...

Ἀπελπισμένος, χαμένος ὁ Μπιχὰν ἀκολούθησε τὸ Γκορρέκ. Ἕνα πλῆθος γυναῖκες καὶ παιδιὰ εἶχαν πλημμυρίσει τὴν πλατεῖα καὶ προσεύχονταν γιὰ τοὺς θαλασσινοὺς ποὺ κινδύνευαν. Οἱ δυστυχισμένοι ψαράδες παλεύοντας μὲ τὰ κύματα, ἀγωνίζονταν νὰ ξεφύγουν τὸ πλῆθος τῶν ὑφάλων.

Ὁ Μπιχὰν καὶ ὁ Γκορρὲκ πήδησαν σὲ μιὰ βάρκα. Καὶ τὰ γυναικόπαιδα ποῦσαν μαζευμένα στὴν πλατεία τοὺς εἶδαν μὲ τρόμο ν' ἀνοίγονται στὴ θάλασσα καὶ νὰ ξεμακραίνουν. Κραυγὲς τρόμου ξέφευγαν ἀπὸ τὰ στήθη ὅλων καθὼς τοὺς ἔβλεπαν ἄλλοτε νὰ ὑψώνουνται, νὰ ὑψώνουνται στὴν κορφὴ τῶν κυμάτων κι' ἄλλοτε νὰ γλυστροῦν, νὰ γλυστροῦν καὶ νὰ χάνουνται κάτω στὴν ὑγρὴ ἄβυσσο. Τέλος ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἡρωϊκὸ πάλεμα, ἕναν ἀγῶνα ὑπεράνθρωπο, κατώρθωσαν νὰ πλησιάσουν τοὺς ναυαγούς, νὰ τοὺς πάρουν στὴ βάρκα καὶ νὰ τοὺς κουβαλήσουν πίσω ζωντανούς, ἐνῶ ὁ ἀπελπισμένος κοσμάκης τῆς πλατείας οὔρλιαζε ἀπὸ χαρὰ κ' ἐνθουσιασμό.

Μὲ δάκρυα χαρᾶς ὁ Μπιχὰν εἶχε ἀγκαλιάσει τὸν γυιό του καὶ τὸν φιλοῦσε ἀχόρταγα. Ὕστερα πέρνοντας παράμερα τὸ χτεσινό του ἐχθρό, τὸ Γκορρέκ, τοῦ εἶπε :

Μιὰ μέρα τοῦδειξε τὴ θάλασσα καὶ τοῦπε...

— Ποτὲ δὲ θὰ σβύσῃ στὴν καρδιά μου, Φραγκίσκε, ἡ καλωσύνη ποὺ μοῦκαμες. Δὲν ἄξιζα μιὰ τέτοια καλωσύνη. Ξέρεις ποιὸς ἔστησε πίσω ἀπὸ τὸ βράχο ἕνα φανάρι γιὰ ν' ἀποπλανήσῃ τοὺς ψαράδες ποὺ θὰ γύριζαν τελευταῖοι ;

— Ναί.

— Ξέρεις ποιὸν ἤθελα νὰ καταστρέψω ;

— Ναί.

— Τὄξερε λοιπὸν ; μουρμούρισε συνφιμμένος ὁ Μπιχάν. Κι' ὅμως κινδύνεψες γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ γυιό μου.

— Ἀγαπητὲ μου Μπιχάν, εἶπε ὁ Γκορρὲκ καὶ οἱ δυὸ μας φταίξαμε. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσουμε τὸ μῖσος νὰ φωλιάσῃ στὶς καρδιὲς μας. Ἔπρεπε νὰ τιμωρηθοῦμε. Χτὲς ἀντίκρυσα τὴ φυσιογνωμία σου σκοτεινὴ καὶ ἀπειλητική. Αὐτὸ τὸ πρόσεξαν καὶ ἡ γυναῖκα μου καὶ ἡ κόρη μου. Ὅταν πῆγα στὸ σπίτι ἡ γυναῖκα μου μοῦ εἶπε : «Ὁ Μπιχὰν μὲ κάνει νὰ τρομάζω. Κάθε νύχτα βλέπω στὸν ὕπνο μου φρικαλέα ὄνειρα. Πρέπει ὁ ἕνας σας νὰ φανῇ φρονιμώτερος. Μίλησὲ του, γιατὶ ποτὲ μου δὲ θὰ ἡσυχάσω ἂν δὲ φιλιωθῆτε πάλι. Ἡ κόρη μου, ποὺ τὴν εἶχα ἄλλοτε ἀρραβωνιάσει μὲ τὸ γυιό σου, δὲν ἔλεγε τίποτα, μὰ τὰ μάτια της μοῦ μιλοῦσαν καὶ μοῦλεγαν πιὸ πολλὰ ἀπὸ ὅσα μοῦλεγε ἡ μάννα της μὲ τὸ στόμα. Συχνὰ κι' αὐτὴ μοῦχε κάμει τὴν ἴδια παράκληση. Ἔννοιωθα στὴν ψυχή μου πὼς εἶχε δίκηο. Τέλος τοὺς ὑποσχέθηκα νὰ σοῦ δώσω τὸ χέρι μου ἀδερφικά. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴ βάρκα μου χτὲς τὴ νύχτα σὲ εἶδα στὴν κορφὴ τοῦ βράχου. Κάποιο προαίσθημα μοῦλεγε πὼς στό μυαλό σου στριφογύριζαν ἐγκληματικὲς σκέψεις. Γυρίζοντας πίσω σὲ εἶδα ποὺ ἔστηνες τὸ δικό σου φανάρι πιὸ πίσω ἀπὸ τὸ σβυσμένο φάρο καὶ τὰ κατάλαβα ὅλα. Ὁ γυιός σου ποὺ τὸν εἶχα ἀφίσει πολὺ πίσω θὰ καταστρέφονταν σὲ λίγο ἀπὸ σένα τὸν ἴδιο. Γιὰ σκέψου το ! Μὲ κάθε τρόπο ἤθελα νὰ τὸν σώσω.Μὰ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ τὸ καταφέρω. Εἴκοσι φορὲς τράβηξα κουπὶ κατά πάνου του καὶ εἴκοσι φορὲς τὰ μανιασμένα κύματα μὲσπρωχναν πίσω. Μὰ ἐπὶ τέλους τὸν ἐγλυτώσαμε καὶ δοξάζω γιαὐτὸ τὸ θεό !...

Ὁ Μπιχὰν τὰ εἶχα χαμένα. Δὲν κατώρθωνε οὔτε λέξη νὰ τραυλίσῃ. Ἡ συγκίνηση τὸν ἔπνιγε,

— Σοῦ χρωστῶ κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωή τοῦ παιδιοῦ μου ! κατάφερε τέλος νὰ εἰπῇ. Πῶς θὰ σοῦ τὸ ξεπληρώσω αὐτὸ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ JEAN AJALBERT

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Ἦτανε μιὰ θαυμασία ἀπριλιάτικη μέρα. Ὁ ζεστὸς ἥλιος τῆς ἀνοίξεως γέμιζε μὲ τὸ χαμόγελό του ὅλη τὴν ἀτμόσφαιρα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν ὁλοκάθαρος κ' ἡ ἀνοιξιάτικη πνοὴ φούσκωνε τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων. Ὅλα μὲ καλοῦσαν τὴν ἡμέρα ἐκείνη νὰ πάω ν' ἀναπνεύσω στὸν καθαρὸ ἀέρα τῆς ἐξοχῆς. Στὸ τέλος δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμό. Ἄφισα τὸ καπνισμένο Παρίσι, καὶ πῆρα τὸ τραῖνο γιὰ νὰ κατέβω σ' ἕνα ἀπ' τὰ χαριτωμένα προάστειά του ποὺ εἶνε σκορπισμένα δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα.

Ὅταν ἔφτασα σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, διευθύνθηκα στὸ πρῶτο ἐξοχικὸ κέντρο ποὺ βρῆκα μπροστά μου. Εἶχε ἕναν ὡραῖο ἐξώστη πρὸς τὸ ποτάμι, στὸν ὁποῖο δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνα μόνο τραπεζάκι στρωμένο μὲ δυὸ σερβίτσια. Πῆγα νὰ καθήσω σ' αὐτό.

— Τὸ τραπέζι εἶνε πασμένο..., μοῦ εἶπε μὲ γλυκύτητα ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ ρεστωράν. Θὰ βάλω ὅμως πιό πέρα ἕνα ἄλλο.

«Ἀπὸ τώρα ἐρωτευμένοι ! σκέφθηκα. Καὶ φαντάσθηκα πὼς τὸ τραπέζι αὐτὸ τὸ εἶχε κρατήσει κανένα ζευγαράκι, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ συναντᾶ κανεὶς συχνὰ στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ. Φαντάσθηκα ἕνα ἀπὸ τὰ πρόχειρα ἐκεῖνα εἰδύλλια ποὺ ἀρχίζουν στὴν ἔξοδο τοῦ ἀτελιέ, στὸ ζαχαροπλαστεῖο, στὸ λεωφορεῖο γιὰ νὰ καταλήξουν στὸν συνοικιακὸ χορό, ἢ στὸ ἐξοχικὸ κέντρο.

Καὶ ἀσφαλῶς δὲν εἶχα ἀπατηθῆ, γιατὶ σὲ λίγο μιὰ νέα ἔφθανε μόνη καὶ κάθησε στὸ κρατημένο τραπεζάκι. Ἦταν ἕνας τύπος μιντινέτας ἀπ' αὐτὲς ποὺ χαρίζουν τόσο εὔκολα τὴν ἀγάπη τους, ποὺ εἶνε πρόθυμες νὰ σᾶς κρατήσουν συντροφιά, νὰ σᾶς συνοδεύσουν στὸ ρεστωρὰν καὶ νὰ χορέψουν μαζύ σας. Ἕνα ἀπ' τὰ ξένοιαστα σπουργιτάκια τοῦ Παρισινοῦ πεζοδρομίου ποὺ ἐργάζονται ὅλη μέρα στὸ πληκτικὸ ἀτελιὲ καὶ τὸ βράδυ ξεχύνονται στοὺς δρόμους διψασμένα γιὰ γέλιο, γιὰ λίγο φῶς, γιὰ ἕνα κρασάκι, γιὰ λίγη ἀγάπη... Ἀπονήρευτα πλάσματα ποὺ ἀφίνονται νὰ τὰ παρασύρη πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ τὸ ρεῦμα τῆς ἁμαρτωλῆς ζωῆς.

Ὄχι, δὲν εἶχα ἀπατηθεῖ· ἡ γειτόνισσά μου ἦταν μιὰ ἀπ' αὐτές...

Καὶ ὅμως δὲν φαινόταν νὰ περιμένη κανένα. Δὲν ἔδειχνε καμμιὰ ἀνυπομονησία. Μόλις κάθησε στὸ τραπεζάκι ἄρχισε νὰ τρώη μόνη ἀντίκρυ στὸ ἄδειο σερβίτσιο. ἢ μᾶλλον προσεποιεῖτο ὅτι τρώει... Εἶχε τὰ μάτια της προσηλωμένα στὸ ρεῦμα τοῦ ποταμιοῦ ποὺ περνοῦσε ἀπ' ἐμπρός μας καὶ φαινόταν βυθισμένη σέ σκέψεις...

Ἔξαφνα σηκώθηκε, πλήρωσε τὸ λογαριασμό της καὶ ἀπομακρύνθηκε.

***

Ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ ρεστωράν ἦρθε τότε κοντά μου καὶ πρὶν ἀκόμη προφθάσω νά τὴ ρωτήσω μοῦ εἶπε :

— Τὴν εἴδατε ; Δὲν εἶνε σὰν ἐκεῖνες ποὺ ξέρετε. Οὔτε μιὰ φορὰ δέν χάνει τὴ μέρα της. Ὅ,τι καιρὸ κι' ἂν κάμη εἴμασσε βέβαιοι ὅτι θὰ μᾶς ἔρθη. Μᾶς ἔρχεται ἐδῶ κάθε χρόνο... Κάθε χρόνο μιὰ φορὰ τὴν πρώτη Δευτέρα τοῦ Ἀπριλίου. Ποτέ της δὲν ἔλειψε...Μὰ χιονίζει, μὰ βρέχει, μὰ φυσᾶ... τίποτα δὲν τὴν σταματᾶ. Καὶ κάθε χρόνο ποὺ τὴ βλέπω, λέω μέσα μου ὅτι εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποὺ ἔρχεται, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ζῆ κανεὶς πάντα μὲ τὴν ἀνάμνηση ἑνὸς ἀγατημένου του νεκροῦ... Ὤ ! δὲν εἶνε αὐτὴ σὰν τὶς ἄλλες ποὺ λένε ὅταν χάσουν τὸ φίλο τους : «Ἕνας χάθηκε, θὰ βρεθοῦν χίλιοι...» Ὄχι, εἶνε ἕνα σπάνιο κορίτσι, ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ δὲν συναντᾶ πειὰ κανεὶς εὔκολα... Ἀκοῦστε... Πᾶνε τώρα ἕξη χρόνια. Ἴσως νὰ τὸ εἴχατε διαβάσει τότε στὶς ἐφημερίδες. Ἦταν πάλι σὰν καὶ σήμερα μιὰ ὡραία ἀπριλιάτικη μέρα, χαρὰ θεοῦ. Κατὰ τὸ μεσημέρι μᾶς ἦρθε μιὰ παρέα ἀπὸ τέσσερες νέους καὶ τέσσερα κορίτσια. Θεότρελλη παρέα. Ἦταν σχεδὸν παιδιὰ ὅλοι τους. Χάλασαν τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνές, μὲ τὰ τραγούδια καὶ τὰ γέλια τους. Ἔφαγαν, ἤπιαν, χόρεψαν, πήδηξαν καὶ στὸ τέλος πῆραν δυὸ βάρκες γιὰ νὰ κάμουν ἕνα μικρὸ περίπατο στὸν ποταμό. Ὤ, θυμᾶμαι... Ἐγὼ ἔλυσα τὰ σχοινάκια ποὺ κρατοῦσαν δεμένες τὶς βάρκες στὴν ὄχθη καὶ καθὼς τὶς ἔσπρωχνα στὸ νερό, τοὺς εἶπα νὰ προσέχουν, νὰ μὴν κάνουν τρέλλες γιατὶ τὸ ρεῦμα δὲν ἀστειεύεται. Γίνεται ὅμως καμμιὰ φορὰ τόσο εὔκολα τὸ κακό. Δὲν πρόφτασα νὰ γυρίσω πίσω κι' ἄκουσα φωνές, ἄγριες φωνές... Ἄ, κύριε... ἡ βάρκες τους εἶχαν τουμπάρει καὶ εἶχαν πέσει ὅλοι τους στὸν ποταμό. Τὸ ρεῦμα ἦταν δυνατό, κολύμπι δὲν ἤξεραν. Τοὺς βλέπαμε νὰ παλέβουν καὶ δὲν μποροῦσαμε νὰ τοὺς βοηθήσουμε. Ἡ φωνές τους μᾶς σπάραζαν τὴν ψυχή. Ἀλλὰ τί νὰ κάναμε ;... Δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτὲ ἐκείνη τὴ μέρα. Δὲν σώθηκαν παρὰ μόνο δυὸ κορίτσια. Τοὺς ἄλλους τοὺς πῆρε τὸ ρεῦμα καὶ μόλις τὴν ἄλλη μέρα βρῆκαν τὰ πτώματά τους...

Σκούπισε δυὸ δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια της κι' ἐξακολούθησε :

— Ἔ, λοιπόν ! εἶχαν περάσει μῆνες καὶ μῆνες ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. ὅταν ἕνα ψυχρὸ πρωΐ, ποὺ φυσοῦσε ἕνας ἄγριος βορηᾶς ἦρθε ἐδῶ αὐτὴ ἡ μικροῦλα, κάθησε στὸν ἐξώστη καὶ παράγγειλε δυὸ σερβίτσια. Μοῦ εἶπε ὅμως νὰ τὴ σερβίρω μόνη. γιατὶ ἴσως νὰ μὴν ἐρχόταν τὸ πρόσωπο ποὺ περίμενε...

Στὴν ἀρχὴ δέν τὴν γνώρισα. Ὅταν τὴν πρόσεξα ὅμως καλύτερα, ὅταν εἶδα ὅτι οὔτε ἄγγιξε σχεδὸν τὸ φαγητό της, ἀμέσως τὸ μυαλό μου φωτίστηκε. Ἀμέσως τὴν θυμήθηκα. Ἦταν ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ νέες ποὺ εἶχαν σωθῆ ἀπὸ τὴν παρέα τῶν πνιγομένων... Καταλαβαίνετε καλὰ ὅτι δὲν τῆς φανέρωσα τίποτα... Ἤρθε καὶ τὸν ἄλλο χρόνο κ' ἔρχεται τακτικὰ ἕξη χρόνια τώρα, χωρὶς ποτὲ νὰ λείψη. παραγγέλνει τὰ δύο σερβίτσια καὶ κάθεται, ὅπως τὴν εἴδατε πρὸ ὀλίγου, μὲ τὰ μάτια στυλωμένα στὸν ποταμὸ καὶ θυμᾶται τὸ φίλο της ποὺ ἔχασε.

***

Πῆρα σὲ λίγο τὸ δρόμο ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει αὐτὸ τὸ κορίτσι καὶ τὴν εἶδα νὰ στέκεται ἀκίνητη ἐμπρὸς στὸν ποταμὸ σὲ στάσι προσευχῆς... Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. ὕστερα ἔβγαλε ἀπ' τὸ κορσάζο της ἕνα μπουκέτο ἀπὸ βιολέτες καὶ μιμόζες καὶ τὶς ἔριξε μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι στὸν ποταμὸ, σὰν νὰ φοβόταν μήπως τὴν δῆ κανείς. Ἔπειτα ἔφυγε..

Στάθηκα στὴ θέσι ἐκείνη, κι' ὅταν ἀκόμη ἐξαφανίστηκε ἡ μυστηριώδης αὐτὴ καὶ πιστὴ φίλη. Στεκόμουν ἐκεῖ μὲ τὰ μάτια ὑγρά, μὲ τὴν καρδιὰ ραγισμένη ὥς τὴν ὥρα ποὺ καταπόρφυρος ἔγυρε ὁ ἥλιος στὴ δύσι καὶ τὸ νερὸ τοῦ ποταμιοῦ ἄρχισε νὰ γίνεται σκοῦρο...

JEAN AJALBERT

Η ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Στὴν Νέα Ὑόρκη ὑπάρχουν δυὸ μεγάλες καὶ παντοδύναμες Κινέζικες συμμορίες κακούργων, ἡ ὁποῖες, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἡ ληστρικὲς συμμορίες τοῦ Σικάγου, διεξάγουν μεταξύ τους ἄγριο καὶ ἀμείλικτο πόλεμο. Τὰ μέλη τους συμπλέκουνται διαρκῶς καὶ ἀλληλοσκοτώνουνται χωρὶς ἡ ἀστυνομία τῆς Ἀμερικανικῆς αὐτῆς μεγαλουπόλεως νὰ μπορῆ νὰ τοὺς συλλάβη ἢ ν' ἀνακαλύψη τὰ κρησφύγετά τους. Ἡ δυὸ αὐτὲς συμμορίες ὀνομάζονται, ἡ μὲν μία «Hip Sings» καὶ ἡ ἄλλη «On Leongs».

Πρὸ δύο ἑβδομάδων ἕνας ἀπ' τοὺς ὑπαρχηγοὺς τῆς «Hip Sings», ὀνόματι Γουὸγκ Σάγκ, ἔπαιζε χαρτιὰ μὲ μερικοὺς φίλους του σὲ κάποιο χαρτοπαίγνιο τῆς ὁδοῦ Ἔλρυτζ, ὅταν ξαφνικὰ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα κάποιος μυστηριώδης ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου τὰ μάτια εἶχαν μιὰ ἔκφρασι τρομακτική. Ὁ Γουὸγκ Σάγκ μόλις εἶδε τὸν ἄγνωστο, ἔγινε κατακίτρινος καὶ μιὰ κραυγὴ τρόμου ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη του. Ἔκανε ν' ἀμυνθῆ ἀλλὰ ὁ ὄλλος μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα ἄδειασε ὅλες τὶς σφαῖρες τοῦ περισιρόφου του ἐναντίον του καὶ τὸν ἄφισε νεκρόν ! Ἔπειτα, προτοῦ οἱ ἄλλοι παρευρισκόμενοι ἐκεῖ προφθάσουν νὰ κινηθοῦν ἔγινε ἀφαντος !...

Ὅταν σὲ λίγο ἔφθασαν ἐπὶ τόπου τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα. κανένας ἀπ' τοὺς παρευρισκομένους στὴν σκηνὴ τοῦ φόνου δὲν θέλησε νὰ φανερώση τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δολοφόνου, ὁ ὁποῖος ὑποτίθεται πὼς εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς ἀντιπάλου συμμορίας.

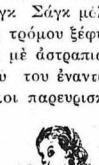

Γκορρέκ ;

—, Σοῦ ζητῶ μονάχα μιὰ χάρη, εἶπε ὁ Γκορρέκ.

— Τὶ χάρη ; Λέγε μου.

— Νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι δὲ θὰ ξαναπιῆς ποτὲ πειὰ στὴ ζωή σου.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ Γκορρὲκ τότε ἀφῆκε τὸ χέρι του νὰ πέση καὶ νὰ σφίξη τὸ χέρι τοῦ παλιοῦ του φίλου, ὕστερα πλησιάζοντας τὴ γυναίκα του καὶ τὴν κόρη του, ποὺ στέκονταν πιὸ πέρα, τοὺς εἶπε :

— Ὁ Μπιχὰν κι' ὁ γυιός του θἀρθοῦνε μαζύ μου στὸ σπίτι. Τρέξετε νὰ ἑτοιμάσετε φαγητό. Σὲ λίγο φτάνουμε.

Ἡ ἡμέρα πέρασε μὲ δάκρυα χαρᾶς κ' εὐτυχίας. Ἀπὸ τότε πειὰ κανένα σύγνεφο δὲν ἐσκοτείνιασε τὴ φιλία τῶν δύο ψαράδων.

Ἔζησαν πολλὰ χρόνια ἀκόμα, πάντρεψαν τὰ παιδιά τους καὶ μόνη τους εὐτυχία στὰ γηρατειά τους ἦταν ν' ἀγκαλιάζουν τ' ἀγγελόμορφα ἐγγονάκια τους καὶ νὰ ξεχνοῦν τὶς παληὲς πίκρες...

Πιέρ Φραπιὲ